

Sütő Gábor *

A kommunistázásról a mának és a holnapnak (A LÉNYEGET ELFEDŐ POLITIKAI FOGALMAK CSAPDÁJA)

Szembeszökő, mégsem kap kellő figyelmet, hogy a politikai harcban a kommunistázás hétköznapi jelenséggé vált. Politológusok, újságírók, közéleti személyiségek, beállítottságuktól függetlenül könnyedén dobálóznak e minősítéssel, kormánypártiak, ellenzékiek lekommunistázzák egymást az Országgyűlésben, mintha azt hinnék, a ráolvasással el is intézték ellenfelüket. Az első pillanatban mulattató, amikor nyilvánvalóan nem kommunisták lekommunistázzák egymást, tudva-tudván, hogy vádjaik nem igazak. A másodikban észbe ötlük, ebben még diszkrét báj sincs, annál inkább szellemi restség. Ám a harmadikban óhatatlanul felmerül, nincs-e mögötte összjáték, alku-féleség, nem takargatnak-e valamit az összehangzó, semmi következménnyel nem járó, néha már-már családias, kommunistázással? A közéletünkbe furcsán berobbant meghitt kommunistázás indokolja az eligazodási szándékot, ám szókimondó boncolgatása meredek feladat, hiszen számos társadalmi réteget, csoportot, személyt, politikai és történelmi kérdést érint. **Nem lehet hát hálás téma elemzésre, de éppen ennek okán hiba lenne kényes kérdésnek tekinteni.** Sőt, az összekuszált helyzetben az eligazodás nem pusztán szükséges, hanem parancsoló. Homályos célzásokkal semmire sem megyünk, **tisztázásához egyedüli helyes módszer a történelempolitikai (emlékezetpolitikai) elemzés,** amely szigorúan tények, tapasztalatok alapján hozandó döntést, érzelmek uralását, külső befolyásolás kiiktatását, egyenes és hiteles beszédet követel.

Úgy írjuk történelmünket, ahogy megtörtént

Ciceró szerint „*A történetírás valóban az idők tanúja, az igazság fényese, az emlékezet élete, az élet tanítómestere, a múlt idők hírnöke*”. Enciklopédikus megfogalmazásából csak azt szokták idézni, hogy „*a történelem az élet tanítómestere*”. Napóleon viszont állította, hogy „*A történelem az elfogadott hazugságok összessége.*” Churchill szerint „*a történelmet a győztesek írják*”. Einstein pedig úgy vélte „*A történelem arra tanít meg bennünket, hogy az emberiség semmit sem tanul a történelemből*”. Bár a nagykoponyák állításai feleselnek egymással, igazságokat mondanak ki. Elmés megállapításait ötvözve, meg is fogalmazhatjuk álláspontunkat: **a történelem az élet tanítómestere, ha úgy írják és tanítják, ahogy történt.** Ha pedig megtörtént, megváltoztatni nem tudjuk, ne is akarjuk, de pontosan derítsük fel és fogalmazzuk meg világosan, mi és hogyan történt. Akár tetszik az a mának, akár nem, hiszen minél teljesebben ismerjük a történelmünket, annál könnyebb kezelni a mát és felkészülni a hol-

napra. Semmiféle indokkal nem megengedhető szépíteni, mentegetni, hamisan beállítani, megmásítani, alaptalanul felmagasztalni, könnyelműen becsmérelni, elhallgatni, törölni történelmünk egyetlen szereplőjét, eseményét, időszakát sem. Akárhogy szólnak róla külföldiek, nemzetidegenek, illetve elfogult, vagy tévelygő sajátjaink. Sőt akár szólnak, akár nem, az volt, marad és lesz a mi történelmünk. Olyan, amilyen! Lehetünk rá büszkék, vagy sajnálkozhatunk rajta, de vegyük tudomásul és ne csak béküljünk meg vele, hogy nem törölhető, nem módosítható, hanem ehhez ragaszkodjunk is. Még abból se engedjünk, hogy az sem törölhető, kik és mit akartak törölni belőle, meghamisítani, tiltani. Rögzítendő végletek, hogy az ország kiárusításában gyalázatos szerepet játszó Horn-kormány SZDSZ-es művelődési és közoktatási minisztere, név szerint ugyan Magyar Bálint, de a magyar nyelv és irodalom, valamint a történelem érettségi eltörlésén szorgoskodott. A rákosisták „Sztálin legjobb tanítványává” magasztalták Rákosit. Fukuyama amerikai történész pedig meg akart győzni bennünket, hogy a történelem véget ért, és sorolhatnánk. Ám a történelem vereséget mért mindannyijukra.

Ne essünk egyik hibába sem, és ne legyen helye lényegtakaró politikai fogalmaknak sem, mint politikailag korrekt, vagy inkorrekt indítékok, előítéletek, dogmák, napi politikai meggondolások, érdekek, elvárások, kompromisszumok, sem nemzetidegen elhallgatási, avagy dicsőítési követelések, amit a magyartalan zéró tolerancia takar. Történész, politikus, közéleti személy, méltóság történelemelemzése, de művészeti megjelenítése is csak akkor hasznos, ha **tárgyszerű, tényszerű, elfogulatlan, nem az arany középutat keresi, nem kíván mindenkinek megfelelni, nem is igazodik senkihez, s nem ismer kényes kérdést. Ámde nem pártatlan, hanem megfellebbezhetetlen következetességgel a nemzeti érdekeink szempontjából vizsgálódik, értékkel, ítél meg mindent, mindenkit.**

A múltat a történetírástól kezdve megemlékezéseken, oktatáson át a napi politikáig úgy kell kezelnünk, ahogy megtörtént. Mennyi mindentől mentesültünk volna a múltban, s mennyivel sikeresebben haladhatnánk ma, ha e hozzáállást folyamatosan és következetesen érvényesíthetnénk, kizárva a mindinkább parancs- és tekintélyuralmi jelleget öltő nemzetidegen beleszólást. **Holott nekünk a magyar sikerek, kudarcok, örömök, bánatok fontosak; a másokéi, a betolakodott nemzetidegenekéi, másodlagosak sem lehetnének.** Ám sokan politikai korrektségre törekednek, mondandóikat függővé teszik politikai köntösbe burkolt elvárásaiktól. Cselekedeteikben, meglátásaikban – zseniket és államférfiakat kivéve – legtöbbször az aktuálpolitika kerekedik a történelempolitika fölé. Alapvető oka, hogy **politikánkba, lépten-nyomon nemzetidegenek avatkoztak bele, sőt írták/átírták a történelmünket. Sajnos, erre ma is sikeres kísérleteket tehetnek**, mert bölcsészetet, tudományt, művészeteket a rendszerváltás után is azok kezében hagytuk, akiket kommunistáknak neveznek ugyan, de nem azok; lényegük a nemzetidegenség, magyarellenesség. Eleinknek az ő elődeikkel szembeni megalkuvásai és ballépései miatt vesződünk ma is azzal, hogy a múltunkat helyre rakjuk. E küzdelem irányultságára jellemző példa, hogy öntelt zsidó veze-

tők akarják eldönteni, hogy a pesti Szent István téren állíthatunk-e szobrot államalapító királyunknak. Miközben az ő emlékhelyeik és köztéri elnevezéseik érthetetlenül, igazolhatatlanul, minden akadály nélkül, előzönlöttek immár mindkét Duna-partot. Még a Clark Ádám térről is mesterségesen leválasztottak egy részt, csak hogy Jeruzsálem térnek nevezhessék el. Budapest szívében, ahol a 0-kilométerkő áll, ahonnan minden út kiindul.

Bűn, hogy közigazgatási és politikai illetékeseink az ennél is súlyosabb félreérthetetlen honfoglalási törekvéseiket is elnézik, sőt elősegítik. Nem ajánlatos pedig feledniük, hogy történelmet mi írjuk: **a nemzeti kétharmad. A felmagasztalt, de mára elfeledett „fülkeforradalmunk” tette a Fidesz-KDNP-t kormánypárttá. A 2010 óta közösen elért eredményeinket a magyarságunkkal együtt köteles megvédeni.** Mégis a megunt, szinten aluli vitatkozását leszámítva, a nemzetellenes és nemzetidegen ellenzék tevékenysége itthon, Brüsszelben, mindenhol zavartalan. Nemcsak a tömegtájékoztatási és kulturális eszközöket hagyták a kezükben, hanem a félreértelmezett demokrácia nevében minden fórumon teret biztosítanak nekik megtévesztő álláspontjuk kifejtésére. Elfeledkeznek a népfelség elvéről is, helyette sűrűn halljuk a vészterhes megfogalmazást, hogy *a magyaroknak joguk van eldönteni, kikkel akarnak együtt élni.* Ám a népfelség elve megköveteli, hogy a magyarokat kérdezzék meg, egyáltalán akarják-e még e csonka hazát is másokkal megosztani. Erre nemcsak nem kerül sor, hanem a fejük felett valakik eldöntik, kikkel kell együtt élnünk. Az illetékeseknek viselniük a felelősséget a nemzet akaratának figyelmen kívül hagyásáért. Ha ebben nem lesz gyökeres változás, nem lesz több kétharmad, kis idő múlva ötven százalék sem, akkor pedig nem lesz magyar megmaradás sem. Tudatosodjon, hogy iránytűnk e nemkívánatos irányba leng ki. A szabadossá vált légkör méginkább megköveteli, hogy **együtt** rendet rakjunk a múlt, s jelen eseményeiben. **Magyar történelmet írjunk. Senkit ne hagyjunk beleszólni múltunk értékelésébe, jelenünk formálásába. Zárjuk ki végre az arcátlan külső és belső nemzetidegen beavatkozást, a történetek nemzetidegen értelmezését. Magyar jövőt írjunk, ahogy ez minden népnek felségjoga.**

A történelmietlen kommunisztázás

Minden új rendszer elmarasztalja az előzőt. Ez ellen nemigen tehetünk, de mégsem a tétlenség a helyes válasz. Közelmúltunk értékelésében sem törekedhetünk rá, hogy közkedveltek legyünk, pláne hogy téveszmékhez igazodjunk. Ahhoz a rendszerváltás utáni közéletünket bevetten jellemző beszűkült politikai gyakorlathoz sem, mint a problémákat a múlt-ra hárító „kommunisztázás”, „bolsizás” gúnyosan „komcsizás”. Három évtizedes hatalmuk után ez nem indokolt a rendszerváltással hatalomra jutott berendezkedés képviselői, hívei részéről sem. Az pedig visszatetsző, ha ugyanezt halljuk a kommunistáktól, akik szemünk előtt vedlettek át anti-kommunistákká.

A rendszerváltás óta a szocialista korszak **úgy, ahogy volt, megélőivel együtt és minden tekintetben** lekicsinylő, kifigurázó, vádló, bosszúálló megjegyzések céltáblája. Elismerendő, hogy nem ok nélkül. **Ám az általánosítás, illetve a harcra hívás ellene öntévesztő, időszerűtlen, tárgyszerűtlen.**

Mindenekelőtt azért, mert a mai bajokról, a jelenlegi bűnösökről, hazaárulókról vonja el a figyelmet, akik közismerten nem kommunisták.

Másodsor, mert a kommunizmus ma nem áll egyetlen komoly világpolitikai erő szándékában sem. Bár a tőkés rendszer kínálja rá a lehetőséget, mivel nincs szociális érzékenysége, ezért erősödik is a törekvés igazságosabb társadalmi rendszerre, ami a szocializmus iránti nosztalgia formáját is öltheti.

Harmadsor, mert a háttérhatalmi elit sem a kommunizmusnak akarja megnyerni az embert, hanem a gátlástalan, mások iránti szolidaritástól mentes önmegvalósító szabadosságnak; rá akarja venni, hagyja átalakítani önmagát engedelmes tömegemberré tudatilag, szellemileg, közéletileg. Sőt biológiailag is szó szerint mássá, vegetáló zombivá akarja tenni. A Nyugat-Európában dúló társadalommérnöki áltevékenység, a „*homo sorosensus*”-nak elnevezett új ember megteremtésére irányuló erőfeszítések már hozzák első eredményeiket nálunk is; főleg a mindenhez értő rikácsoló, férfigyűlölő amazonok képében, akiknek valahogy sikerül beügyeskedniük magukat a parlamentbe.

Negyedszer amiatt, hogy a kommunistázó megnyilvánulások szerzői sokszor sem életkorban (ez feltűnő), sem tapasztalatban (ez még feltűnőbb) sem hitelességben (ez a legfeltűnőbb) nem hívatottak. Értékeléseik a legtöbbször vagdalkozóak, színvonalatlanok, elfogultak, nemegyszer egyszavas „komcsizásban” merülnek ki. A „posztkommunistázás” és „neokommunistázás” időben próbálja elhelyezni az eseményeket, de ugyanúgy zavaró, hiszen a posztkommunistáknak és neokommunistáknak nevezetteknek sem a kommunistaság a fő jellemzőjük.

Mindez elfedi az akkori és mai bűnösöket, s hazánk négy és fél évtizedét mindenestől elítéli. A szándék nem mindig ez, inkább **az aktuálpolitika támogatása**, mégis rossz szolgálatot tesz. Természetesen nem a múlt rendszer dicséretét várja el senki sem, hiszen az akkori vezetők elkövettek megbocsáthatatlan főbenjáró bűnöket is, hanem tárgyilagos értékelést. Az elmúlt három évtizedünket mégis effajta vélt politikai szükséglet uralta. Pedig a szocialista korszak történelempolitikai elemzésének nemcsak helye van, hanem nagyon is szükséges. Biztosítékot képezne, hogy ne vezessük félre önmagunkat. Egy emberöltőnyi idő talán nem elég a keserves szemléletváltáshoz, a damaszkuszi úthoz, de egyre kevesebben vannak, akikből még a személyes tapasztalat értékelendő hitelessége szólhat. Ám jövőnk sürgeti az átgondolt visszatekintést. Segítene a vagdalkozó bírálatra bátorodóknak is megérteni, hogy a szocialista korszakunkat milyen hazai és nemzetközi körülmények között éltük. Megdöbbentő azonosságokat fedezhetnek fel. Kezdetről fogva állandósult külső imperialista fenyegetés (**ami a rendszeren belül még veszélyesebbnek tűnik**), valamint a barátinak beállított diktátum (**ma is, megkeseríti mindennapjainkat**), nem kevésbé a velük párosuló, a társadalmi rendszer

természetét a Rákosi-Aczél klánba tömörült zsidók, kazárok, vagy magukat annak tartók sajátos érdekei szerint kiforgató hatalmaskodás okán **(ami ma felerősödött, mivel kifejezett kormányzati támogatásra lelt)**. E kényszerítő körülmények nyomása alatt került sor súlyos melléfogásokra, torzításokra, hibákra, bűnök elkövetésére, amit történelemhamisítás is kísért. A szövetségi rendszer védelmében hallgatni kellett nemzeti hőseinkről, művészeinkről, Trianonról, s dicsérni kellett a Tanácsköztársaságot, s az érdemtelen nemzetidegen személyiségeket **(ez utóbbi kísért ma is)**. Mesterségesen fenntartott politikai félelem akadályozza annak kimondását, hogy **ez az ok nemcsak nem lényegtelenebb az első kettőnél, hanem konkrét esetekben döntő**. Kigondolói, végrehajtói, kiszolgálói elhallgatják bűneiket, izmusokkal vádolják meg azokat, akik csak utalni is merészkednek a tagadhatatlan tényekre. Mindenekelőtt a zsidó érdekek által leginkább uralt Rákosi-korszakban volt így, de ugyanezen érdekek akadályozták, hogy az önmagukban helyes jelszavakat a Kádár-korszakban is következtelenül sikerült átültetni a valóságba. A nemzetidegenek az általuk eltorzított szocializmus megreformálhatatlanságának terjesztésével védték önmagukat, miközben külső erőkkel szövetkezve, előkészítették a saját igényeik szerinti rendszerváltást. Ezért hiába volt rá közösnek látszó, a nemzeti oldalról akként is kezelt politikai akarat, hogy a rendszerváltás magyar érdekek szerint menjen végbe, gyakorlatilag kívülről irányították, s Aczél György, Fekete János gárdájával egyeztetve hajtották végre. (Ez is szülhette a keserű véleményt, hogy nekünk kommunistákból is a legalja jutott. Csakhogy az említetteknek sem a kommunizmus volt a fő jellemzője, törekvéseiket a zsidó-izraeli szempontok határozták meg). A rendszerváltás magyarság terhére történt végrehajtását sem lehet tehát „a kommunisták” számlájára írni. Nem is a kommunisták, hanem a magyarok védelmében kell megnevezni a nemzetidegeneket, akik a világpolitikai fordulatot kihasználva ellenünk hajtották végre a rendszerváltást, s ma is magyarellenes vonalon állnak. Sajnos, sorainkból is akadnak filozofikus beállítottságú segítők. A magyar nemzeti erők kegyetlenül ráfizettek őszinteségükre. Nem először! Elsődleges nemzeti feladat elkerülni megismétlését, ami pedig érezhetően előkészületben van.

A kisiklatott rendszerváltás jele, hogy jobb- és baloldalon egyaránt kisajátítják. Elhallgatják, a körülmény, hogy puskaövés nélkül zajlott le, a leköszönő rendszer nemzeti érzésű vezetőinek érdeme, biztosítása az ő kezükben volt. Ez nem csökkenti a rendszerváltó erők szerepét, de a ke-rekaszta melletti rendszerváltásnak főleg a világpolitikai váltás okán (nem pedig a rendszerváltók ereje miatt) s azzal összhangban kellett bekövetkeznie. Társadalmunk csak a rendszerváltást követően vette észre, hogy e folyamat természetét is kiforgatva, a nemzetidegenek saját javukra fordították. Módszerük volt a spontán privatizáció, a taxis-blokád, főleg pedig az MDF háta mögött, a ki tudja hogyan, de a miniszterelnöki, illetve a köztársasági elnöki székbe juttatott jóformán ismeretlen Antall József valamint Göncz Árpád (és Tölgyessy Péter) között megkötött MDF-SZDSZ paktum, amely nemzetellenes erőknek jogtalan-érdemtelen hatalomba emelését jelentette, benne Budapest elvesztését már akkor is. Ezt folytatták a privatizáló, hazaáruló, kiárusító, az országot szakadékba taszító Horn-

Gyurcsány- és Bajnai kormányok. Mivel a nemzetidegen érdek jutott uralomra a népi-nemzeti törekvések helyett, olyan vélemény is tartja magát, hogy nem volt rendszerváltás, csak gengszter-váltás. Rendszerváltás vitathatatlanul volt, csak ugyanazok a nemzetidegen erők uralták a helyzetet, írták a történelmünket, akik a legkegyetlenebb kommunisták voltak a szocializmusban, s a lehangosabb antikommunisták lettek a kapitalizmusban. Azaz gengszter-váltás nem volt.

Az időszerűtlen és alkalmatlan kommunistázásukat kiválthatja olyan általánosító, a múlt összefüggéseit figyelmetlenül kezelő megfogalmazás is, hogy „*A Magyar Szocialista Munkáspárt és jogelődei, valamint a kommunista ideológia jegyében kiszolgálásukra létrehozott egyéb politikai szervezetek bűnöző szervezetek voltak, amelyek vezetői el nem évülő felelősséggel tartoznak*”. Márpedig e sommás aktuálpolitizáló minősítés az alkotmány szerepét betöltő 2011-es Alaptörvényünkben szerepel. Nem odaillő és történelmietlen. Bár említi jogelődöket, csak a Kádár-rendszert nevezi meg, igazolhatatlanul elfeledkezik a zsarnoki népellenes előd Rákosi-rendszerről, s ugyancsak utódjáról, a rendszerváltásban a nemzeti erőket külföldi támogatással háttérbe szorító, hatalomba befurakodott nemzetidegen SZDSZ-ről. Tagadhatatlan, voltak büntetést érdemlő bűnösök, akiknek kezeihez vér tapadt. A Zétényi-Takács törvénytervezet az ő felelősségre vonásukra irányult, ám a nemzetidegenek élükön Göncz Árpáddal (de a Fidesz ekkor – és később a Lisszaboni szerződés Gyurcsány által kikényszerített elolvasás nélküli megszavazásánál sem volt a helyzet magaslatán) megtorpedózták az elfogadását, hiszen alapvetően őket, vagy a hozzájuk közel állókat érintette volna. Helyette előhozakodtak az ügynök-kérdéssel, ami kibogozhatatlan ellentmondásos volta miatt a mai napig megoldatlan. Az Országgyűlés nemrég utasította el húszadszorra az ügynöklistán nyilvánosságra hozását. Nem vitás, mindkét eljárás a múlt eltörlésének a kategóriájába esik. De ügynökök mindig voltak, s mindig lesznek; ma sincsenek kevesebben, mint a szocializmusban. Két évtized múlva majd őket nyilvánítják bűnösöknek az akkori igazi bűnösök helyett? Ha Alaptörvényben minősítik „*bűnöző szervezetnek*” az MSZMP-t és a hozzá kapcsolódó politikai szervezeteket, akkor bűnösnek tekintik az MSZMP nyolcszázézer tagját az egyéb politikai szervezetek többszázézernyi tagjaival egyetemben. **Vészterhes politikai hiba azonban magyarokat és nemzetidegenekkel, s az egyszerű párttagokat „a kommunistákkal” összemosni.** Még újságcikkben is, nemhogy az alkotmányban. Versben elmegy fennköltén írni, hogy a zsarnokságban „*mindenki szem a láncban*”, kimondani könnyű, jól is hangzik, de komoly politikai elemzést nem bír ki. A rendszerváltás azért is lett sima, mert messze nem mindenki volt szem a láncban, mint az MSZMP-vezetők és tagok, akik a nemzetrontó SZDSZ-ben naivan szövetségest véelve, kulcsszerepet vállaltak a békés rendszerváltás biztosításában.

S ha már az alkotmányozók „*bűnöző szervezeteket*” kerestek a múltban, miért nem a véreskezű zsidó Szamuely, a Rákosi-klikk, az AVH vezetői jutottak az eszükbe? Ők sem kommunistaként gyilkoltak magyarokat. A történészek kutatásainak hála, tudjuk, hogy Tanácsköztársaság alatti vörösterroret is helytelenül, vagy megtévesztésül nevezik csak vörös-

nek, és varrják „a kommunisták” nyakába. E kizárólagosság elfedi, hogy zsidóterror **is** volt magyarok ellen. A jövőnk érdekében ezt és a hasonló eseteket a történetírásban és oktatásban tudatosítani kell, mert világosság teremtése valamennyi érintett érdeke. A Tanácsköztársaság százéves évfordulóján Köves Slomó, a kormány által érdemtelenül és mesés bőkezűséggel futtatott EMIH vezető rabbija felszólalását zsidó részről is bírálták. Elfogadhatatlan a véreskezű zsidó vezetőknek olyan beállítása, hogy „az ideológia volt rossz”, nem ők. Mindkettő rossz volt, de a rossz ideológiai sem a másoké, hanem az övéké volt. Köves rabbi a holokauszt nemzetközi napján is hamisított, állítván, hogy az auschwitzi koncentrációs táborban „a legtöbb magyar ember életét oltották ki”. Figyeljünk az ilyesféle történelemhamisításokra is. Ezeket sem kommunisták követik el.

De vegyük a népi-urbánus kifejezéspárt. Hasonlóképpen a lényeg feddi el. Értelmetlen nem kimondani, hogy itt is magyar-zsidó viszonyról (ezen belül a vidék-főváros, nemzeti-neoliberális, és más kapcsolódó, **de nem magyar-magyar viszonyról**) van szó. Csak éppenséggel az állandósult, egyre agresszívebb és – hála az elfogadhatatlanul öröklődő kormányzati filoszemitizmusnak – egyre eredményesebb zsidó nyomulás hatása alatt nem annak nevezik, ami volt és ma is az.

Minden elmismásolás és tiltás ellenére nem szabad feledni, hogy főleg a Rákosi-korszakban a vezető kommunisták nem magyarok voltak, akiket nem is a magyar nemzet érdekelt. Mindent a saját nemzetidegen szempontjukból értékelték. Hírhedt Rákosi panasza, hogy tízmillió fasisztával kellett a szocializmust építenie. A Kádár-időszakban pedig az Aczél-gárda „kommunistái” kulcspozíciók elfoglalásával és gátlástalan tolokodással szorították háttérbe a népi-nemzeti vonulatot. A rendszerváltással még erősödött is e vonal. Ma, örökösüket okítva, immár nem kommunista céger alatt, hanem más színekben továbbra is „bűnös népnek” tartanak bennünket. Véssük is emlékezetünkbe, nem annyira „a kommunisták” általában, hanem **a magukat kommunistának, vagy mindig az éppen kelendő izmus követőinek feltüntető zsidó politikusok és közéleti személyek minősítették bűnösnek a magyarokat, s eközben az ő háttérhatalmuk torzította el úgy a szocializmus, mint a kapitalizmus természetét.** A választási ígéretként sokszor bejelentett elszámoltatásokra, s a 2006-os szemkilövetés szigorú kivizsgálására **ezért, azaz nem magyar, hanem nemzetidegen érintettség miatt** nem kerülhetett sor. Pedig a hatalom, amely az elszámoltatást többször beígérte, s meg is tehetné, most nem kommunisták kezében van.

A történelempolitikai hozzáállás megköveteli annak a kimondását is, hogy a szocializmusban nem „a kommunistáknak” dolgoztak azok a kommunisták sem, akiket honpolgári tudatuk és magyarságuk vezérelt, hanem az országnak, népünknek, önmaguknak. Mindenki volt valaki – akár csak ma – s a maga posztján és a maga módján tette a dolgát. **S bizony-bizony ez több évtizeden át sokszor nemzet- és családfenntartó hétköznapi hősiességet követelt.** Ezt akkor valamelyest számon tartották, ma meg szájhősök gúnyolják ki, holott enélkül nemcsak ők nem lennének ott, ahol vannak, hanem az ország is elveszhetett volna. Ám ez nemcsak nem történt meg, hanem a kommunistázó nemzetidegen rend-

szerváltók komoly iparral és mezőgazdasággal rendelkező gazdag országot kaptak, amelyet vezéralakjaik, feketejánosok, surányi-györgyök vitték tervszerűen pénzügyi csődbe, majd fillérékért megkaparintották javait és kiárusították. Nem akárki, hanem az országot nyomorító spontán privatizációban jeleskedő, a rendszerváltás első miniszterelnöke, Németh Miklós a „Magyar Hangnak” adott közelmúltbeli interjújában ki is mondta, ő papnak készült ugyan, ám *„ideális választásnak látszott a párton belül boldogulni.”* Ugyanez az alkalmazkodó megközelítés jellemezte az önmagukat **akkor** kommunistának mondó nemzetidegeneket. Az egyszerű emberekből pedig sokszor a politikai erőviszonyok csináltak párttagokat, vagy kommunistákat, ahogy ma kozmopolitákat, globalistákat.

A címkéző vádaskodás, ezen belül az elődök leleplezése állandósult gyakorlattá vált, olyannyira, hogy még azt is leleplezik, ami nem úgy, vagy meg sem történt. Sőt közismertek kormánypárti és ellenzéki politikusok, akik abból csináltak kérdést, hogy nyilvánosan elhatárolódjanak halott édesapjuktól, rokonaiktól. Mindegyikőjük le akarja bontatni a háborús áldozat elődökre emlékeztető Nagyenyed utcai Turul szobrot is. Menyivel jobb az efféle korosztályharc, vagy a lelkiismeretlenül világpolitikai szereplővé előléptetett egzaltált csitri Gréta Thünberg zöldszínű osztályharca, az ellenzék által szervezett cigány faji harc, mint a kommunisták osztályharca? Ha ezen az úton haladunk, sohasem lesz még többségi nemzeti egység sem, nemhogy teljes. Ki ne látna át a szitán; az efféle harcokat világszerte a háttérhatalom ügynökei szervezik.

A nehéz nemzetközi és belső körülményei ellenére igaza van azoknak, akik az önmagát igazságos társadalmi rendszernek nevező szocializmus szemére vetik a százmillió áldozatot. Ez nem lehet vita tárgya. Az sem igazolhatja, hogy az emberiség történelme során folyamatosan a saját ártatlanjainak millióit gyilkolta meg, és gyilkolja jelenleg is, akikért nem szól a harang. Pedig az emberiség létérdeke tudatára ébredni, hogy a kapitalizmus ennél hányszor több százmillió áldozatot követelt és követel ma is. Senki ne mentse fel a szocializmust a százmillióért, de itt ne tegyen pontot a gondolkodására, hanem számolja össze ezt is. El fog szörnyülködni. Különösen annak tudatában, hogy az a százmillió a múlt, de az emberiségnek a háttérhatalom által nyíltan tervezett többmilliárdos csökkentésbe ő is besorolódhat. Tennie kell valamit, hogy ne jusson az ártatlan áldozatok sorsára. A nemzetektől idegen globális háttérhatalom mind ezt emberi jognak állítja be, amelybe az általa kikényszerített, akár polgárháborúval járó népvándoroltatás is belefér. E folyamatot sem kommunisták, hanem óriási eszközökkel rendelkező háttérhatalmi erők mozgatják, s ma ez az emberiséget fenyegető legnagyobb veszély. (Ld. *„Mi az a háttérhatalom és milyen jövőt szán nekünk?”* a <http://www.kapuonline.hu/> portálon).

Az áldozatokról is szükséges a megemlékezés. De legyen méltóságteljes, tárgyyszerű, alkalmyszerű, amit a neve takar, ne pedig kötelezővé mesterkedett nemzetidegen haszoncélú propaganda, ahogy az állandósított, s szinte vallási rangra emelt holokauszttal teszik, hiszen ez törvényszerűen ellenkező eredményre vezet. Ne elégedjünk meg a napi propaganda-igényeknek megfelelő alkalmatlanul odavágott félmondatokkal.

Ugyanakkor legyen követelmény az aktualitás, essen a hangsúly a mai bűnökre és bűnözőkre. Nos, ez utóbbiból hiányban szenvedünk. Gyurcsány, Bajnai, bankárok, kisebbségiek, másságiak egész sora, Brüsszelben hazát áruló nemzetidegenek, országárulók (magyarellenes zászlóvivő Jávör Benedek, Újhelyi István, vagy ezt immár a VII. kerületben folytató „rémisztő képződmény” Niedermüller Péter és társaik) élük világukat, virulnak, hangoskodnak, s válnak dúsgazdagokká. A szemünk előtt, évek-évtizedek óta. Több mint elgondolkodtató, hogy **a régóta, kihívóan és eredményesen folytatott magyarellenes tetteikért soha nem feleltek. Ahogy – szegényszemre – történelmi elődeik sem.** Közvéleményünkben kételyt ébreszt, hogy az illetékesek, a kortévesztő komcsizás helyett miért nem azon ügyeskednek, hogy megtalálják a felelősségre vonásuk módját? Ha akarnák, meg tudnák tenni. Ám nem akarják, vagy képtelenek még korlátozni is, nemhogy megbüntetni őket. Ehelyett a múltra mutogatnak, nem érzékelik, nem annak van itt az ideje, hogy a kommunizmus ideológiai leleplezésével foglalkozzanak. Most nem azt kell sulykolni, hogy a kommunizmus hazug volt, hanem hogy az ellenzék hazug és hazaáruló, sőt végre tenni is kellene ellene valamit, mivel a legnagyobb szabadsággal, minden korlát és következmény nélkül harcolhat Magyarország ellen. Mivel így csak veszíteni lehet, a választók elvárják, hogy ő ellenük küzdjenek, ne a tehetetlen, s immár értelmetlen múlt ellen vitézkedjenek. S nem is azt értékelik, amit hallanak, hanem amit látnak.

A tartalmilag hamis kommunista minősítés átgondolatlan és kollektív elítélésre használata tehát igazságtalan, félrevezető, történelmietlen. A politikai munkában, harcban, ki lehet használni múltunk példáit, de történelempolitikai körültekintéssel. Figyelembe véve, hogy ma már más úton, más feltételek között fut a történelem, mi sem azon az úton járunk, mint valamikori politikusaink, akiket ott és akkor a történelem állított a helyükre, s ennek megfelelő minősítést érdemelnek. Mai indíttatású és fogantatású érvelések ne a múlttal példálózzanak, a múlt nem lehet a jelenlegi fejlemények mércéje. Ha a történelmi menettől lemaradva régebbi fogalmakat, minősítéseket sulykolunk, a mai valóságot rejtjük el önmagunk és a közvélemény előtt, iránytűnk rossz irányba leng ki. **A kollektív elítélés ellehetetleníti a tegnap helyes értékelését, ennek okán az eligazodást a mában, minek folytán téves irányt szab a holnapnak.**

Kik és kiknek a múltját akarják eltörölni?

Mostanság a Kádár-rendszerre vonatkoztatva elítélően idézgetik az Internacionálé „*a múltat végkép eltörölni*” sorát. Történelmi áttekintést nélkülöző okoskodás. A szövegét E. Pottier 1871-ben írta, zenéjét P. Degeyter szerezte 1888-ban. Magyarra Bresztovszky Ernő fordította 1904-ben. Az eredeti franciából (*Du passé faisons table rase*) „*a múltat végképp eltörölni*” lett és más nyelvekben hozzá közeli, bár nem ennyire találó fordítást kapott. Így e fordítás sem róható fel a kommunistáknak. Lelkesítő induló szövegét felületesség és megtévesztő előléptetni politikává-

ideológiává, bebeszélte érzelmi indulatból vádlón ismételtetni. Érvelés nélkül az ellentétévé is fordul; **hiszen éppen ők törlik el a múltat, mivel csak a félmondatot ismerik belőle.** Ezt is történelmileg félreértelmezve, ugyanis a tőkés rendszernek **igazságosabb társadalmi rendszerrel** felváltásáról énekel. **Ez pedig már akkor is történelmi szükségszerűség volt, s tagadható, de ma is az, sőt mindinkább azzá válik.**

A hangzatos „érvelések” elfeledtetik, hogy a szocialista rendszerben szűk volt ugyan a szövetségi mundér, amennyire lehetett küllőfelezgettünk is, de országunk nem volt kitéve tőkés kizsákmányolásnak, agyelszívásnak, gyarmatosító törekvéseknek, nemzetidegen honfoglaló megszállásnak. Figyelmeztető, hogy az egypártrendszerben zavartalanabb volt a közélet, erősebb a társadalmi fegyelem, a nemzeti egység is, még ha az irányultsága másféle volt is. A remélhetőleg kinövőben lévő államférfijainknak talán fel is tűnik, minél sokszínűbbek vagyunk, annál gyengébbek leszünk, ami ideális terep a nemzetidegen nyomuláshoz. Tájékoztató tanulság ez azoknak, akik már csak hallomásból ismerik közelmúltunkat, azaz félreismerik és a demagóg kommunisztázás tovább tuszkolja őket a tévúton. A hangoskodó ellenzékiek számára pedig szükséges eligazítás, hogy tőkés rendszerben élünk, senkivel szemben nem támaszthatóak olyan igények, amelyeket szocializmusbeli élményeik alapján jogosnak tarthatnak. Igaz, ők eleve más céllal is kérik számon a kormányon. Ahogy a horni „törvényes, de nem erkölcsös”, a kunczei „megélhetési bűnözés” után szabadjára engedett közveszélyes bírák, s az EU elidegenült szervei által mondvacsinált indokokkal megítélt, jogosulatlan „jogigény” és vele járóként kiügyeskedett tetemes kártérítés, büntetés elengedése polgárjogot nyert. De nem ám a tengődő kisnyugdíjasok élvezik ezt sem, hanem **a származás szerinti** kisebbségek, másságiak, természetellenes hajlamúak, bűnözők, de még gyilkosok is. Egyetlen ilyen eset sem történhetne, de tizenkétezer ingyenélő indított ilyen pert az állam ellen. Az aljas szerepet vállaló ügyvédjeik viszonylagossá teszik a jogot, hiszen az csak akkor jog, ha mindenkire egyformán vonatkozik. Nemegyszer akkora összegről van szó, amennyit tisztességesen dolgozó magyar ember egy évtized alatt keres meg. Ez sokadszorra bizonyítja, hogy zsidó és cigány szervezetek hosszú ideje folyó pénzelése, ajnározása immár mindenki szemében azzá vált, ami mindig is volt: remélhetőleg nem tudatos, de voltaképpen rasszista politika a magyarokkal szemben. A zsidó-kazár, filozemita politikai, szellemi, kulturális, illetve a cigány fizikai, szegregációs, kulturálatlan terror egyre gátlástalanabb. A kormányzati támogatást maguk mögött érezve, a többségük vérszemet kapott, magyarellenességük „öntudatosabbá” vált, a magyarellenés ellenzék és a globalista ügynökök uszítására hallgatnak. Ezért az őket ajnározó politika senki számára nem hozhat eredményt, ellenkezőleg, valamennyi érintett helyzetét rontja, sőt kritikus helyzethez vezethet. Sajnos, ezt az érintetteknek csak egy kisebbsége látja be. Ez sem a kommunisták műve.

A legkülönbözőbb idegenek törvényesnek beállított beözönlése is fenyegetően növekszik. Együtt háttérhatalmi erővé váltak, minek szociális-politikai következményei nem csak az októberi választásokon, hanem a közéletben is nyomasztóan érezhetőek. **Nem vagyunk nemzetidegenek**

által kevésbé megszállt ország, mint a nyugat-európai országok, s a háttérhatalom által tervezett lakosságcserében sem vagyunk lemaradva. Ismét mások kezdik írni történelmünket. Nem demagógia, ha feltesszük a kérdést: mit törölnénk szívesebben a múltunkból: a másik rendszerbeli közelmúltat, avagy a vadkapitalizmus nemzetidegenek által uralt évtizedeit. Költői kérdés, hiszen egyik múlt sem törölhető. Ha megtennénk, nemcsak a múltat, a jövőnket is eltörölnénk. A bizonyíték a szemünk előtt. Nyugat-Európa, a háttérhatalom parancsára, öngyilkosként önmarcangolóan eltörli a múltját. Még zokon is veszi, hogy nem értünk egyet eljárásával. Nem érti, hogy a múlt eltörlésével a jövőjét törli.

A könnyelmű, a történelempolitikai tudatosságot nélkülöző kommunizálás (de a neonácizálás, kisnyilasozás, antiszemizálás, prolizálás, vidékizálás és más címkézés is) nemcsak történelmietlen zavart keltő szélsőség, hanem a nemzeti létünket fenyegető elzsidósítást, elkínaisítást is eltakarja. Nem egészséges jelenség az sem, hogy a pártok önmagukról szólva, túlhangsúlyozzák jobboldaliságukat, illetve baloldaliságukat. A magyar nép azonban ma nem jobboldali, ahogy nem volt baloldali a szocializmusban sem, hanem alapvetően nemzeti. A Fidesz-KDNP is nemzetinek tartja magát, ezért kár erőltetetten jobboldalaznia. Az ellenzék fő jellemzője sem baloldali, neoliberális, globalista, hanem hogy nemzetellenes. Nevetséges is, hogy a mesterségesen kirobbantott sorozatos szexuális zaklatási botrányok kapcsán kormánypárti és ellenzéki politikusok nevezték egymást „*elvtelen kommunistáknak*”, „*bolsevikoknak*”. Neves újságíróktól, közéleti szereplőkről hallhatunk olyasmit, hogy „*Igazi bolsi trükk, elterelni a figyelmet a valódi problémákról, bajokról,*” vagy „*Nemi erőszak komcsi módra*”. Tömegtájékoztató eszközeink századrangú kérdéseket hetekig szenzációként ragoznak (szippantott-e valaki kokaint, zaklatott-e nőket, vagy férfiakat, stb.) Nem arról van szó, hogy egyszerűen átesnek a ló másik oldalára, hanem művészién élnek a megtévesztéssel, s védekezésül állítják be úgy, hogy az a kommunisták sajátja. Tudatosan elvonják a közvéleményt, a társadalom figyelmét létünk-életünk legfontosabb kérdéseiről. Ezt teszi mindenki, ha ráharap az efféle csalétekre.

Egyébként korántsem bonyolult eligazodnunk. Az igazi kommunisták, a magyar Munkáspárt, az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártja, vagy más országok kommunista pártjai, ma is az imperialisták, a háttérhatalom ellenfelei. A szocializmusban maguk is érzékelték a változtatás szükségességét, s megjelent a törekvés az *emberarcú szocializmus* kialakítására, talán éppen nálunk kezdeti eredménye volt is. Akik ma e kísérleteken nevetgélnek, próbáljanak előállni az emberarcú kapitalizmus jelszavával. Megnézhetik magukat, mit kapnak a fejükre a tőke, a háttérhatalom részéről. Bárki láthatja, a Munkáspárt nyíltan politizál: támogatja a kormánynak a nemzeti érdekeink védelmére irányuló lépéseit, de bírálja a vele ellentéteket. A párt elnöke a „Szabadság” újságvélelmeiben írja: „*Sok mindenben kellene változtatni 2020-ban. Én például abba hagynám a kommunistázást, a múlt becsmérélsét. Ne higgye bárki is, hogy ez bárkinek is hoz új szavazókat. Senkinek sem hoz! A szocializmus is része a magyar történelemnek. Az emberek nem polgárháborúra vágnak, hanem nyugalomra és biztonságra.*” Ebből is kiérződik, az igazi kommunisták sze-

rint is **a vízvásztó ma nem a kommunistaság és a kommunistaellenesség között húzódik; a törésvonalat az jelenti, hogy a nemzetéért vagy ellene politizál valaki.**

Az egyébként jogosan bírált álkommunistaság idegen volt a sokat ostromozott Kádár Jánostól is, az pedig követendő, hogy szolgálatként fogta fel a politikát, alázattal viszonyult a tisztségéhez, példás szerénységgel élt. Hatalomra jutása mikéntjével, nézeteivel, tetteivel a karosszékből lehet nem egyetérteni, de **a két világrendszer éles szembenállásának kritikus pillanatában történelmi feladatot kellett vállalnia, vagy visszautasítania.** A történelemben nincsen „ha”, mégis emlékezni kell rá, s ma már tudjuk, ha nem vállalja, a szovjetek a szomszéd irodában várakoztatott Rákosit ültetik vissza a nyakunkba! Kell-e részletezni, milyen megtorlás következett volna? Ezért jogos kételyek merülnek fel a szélsőséges megközelítések tekintetében, amelyek **elemzés nélkül** ítéletet el történelmünk négy és fél évtizedét.

Más szempontból nézve, tévedés nélkül megállapítható, hogy akiket ma jobboldaliak lekommunistáznak, azok nem a kommunista pártokra, hanem az imperialistákra, a globális háttérhatalomra, Sorosra és főnökeire támaszkodnak. S itt jön a csavarintás, ami miatt mégsem egyszerű eligazodni, hiszen az is nyilvánvaló, hogy a jobboldali politikusoknak, ha nem is ugyanazok, de szintúgy imperialisták az igazodási pontjai. Némi cinizmus-sal mondhatnánk, most sokkal többen vannak az „*imperialista ügynökök*”, s e kifejezés ezért is kophatott ki a szóhasználatból, sőt hallgatólagosan mintha érdemnek minősülne. A legaktívabbak (tenyérbe mászóan pimaszok, magyarellenesek) a kis nemzetidegen pártocskák amazonjai, akikről ki-kiderül, hogy külföldön kijárták az efféle ügynökséghez szükséges tanfolyamokat, sőt egyik-másikjuk előadója, szervezője is volt ilyeneknek. Még olyan kihívó amazon is akad, aki az USA Kongresszusa és a NATO beavatkozását sürgeti. Mások is nyíltan és folyamatosan szervezkedhetnek itthon és külföldön Magyarország ellen, felhívhatnak a kormány megdöntésére, beszervezhetnek másokat. **Már a közvélemény is felháborodik rajta, hogy nálunk csak olyan idegen ügynökség nem működik, amelyik nem akar.** Törvényen felül helyezük a törvényen kívül helyezendőket; jelenségeket, személyeket, szervezeteket. **S a jelek szerint illetéktelennek bizonyuló illetékesek úgy tartják, hogy ez rendben van.** Nos, közülük sem kommunista egy sem.

Némi szenvtelenséggel mondhatnánk, hogy ma valamennyijüknek az imperialisták a gazdái, parancsolói. A NATO több jogkörrel rendelkezik a tagállamiban, mint a Varsói Szerződés. A KGST és a Varsói Szerződés nem volt jogosult büntetni a tagállamokat. Nem akarta lecserélni a lakosságát sem. A vezetők kaptak észrevételeket, érzékelték gyakorlati nyomást, de az intézményes büntetés idegen volt a szövetségi rendszertől. Mégis történt beavatkozás, ami törvénytelen volt, akkor is, ha később legalább elnézést kértek érte. Viszont a jelenlegi szövetségi rendszerünkben a beavatkozás tartós „törvényes” gyakorlat. Tagadhatatlan, hogy a KGST nem kizsákmányoláson alapult, nem üzleti alapon hozta döntéseit, hanem ha következtelenül is, de igyekezett figyelembe venni a nemzeti érdekeket, a sajátosságokat, az előzőleg kialakult szakosodásokat. Az EU, amikor

a határkerítésért nem támadja, vagy bünteti Magyarországot, vagy kényszeríti jóvátétel fizetésére a magukat a börtönben rosszul érző bűnözőknek, azzal foglalkozik, hogy a tagállamokban milyen színű WC-ülőkéket lehet gyártani, mekkora legyen az uborka görbülete, vagy, hogy a négyéves gyermekeknek biztosítani kell a maszturbálás jogát. Nem kommunista gondolat tehát, hogy az EU-nak lenne mit tanulni a KGST-től. Nem teszi. Sőt a tagállamok hagyták, hogy az Európai Bizottság az Európai Tanács jogköreit kisajátítva, nekilásson a nemzetállamok szétverésének és főváros-államok kiépítésének. Azzal gyengítik a V4-eket, hogy a négy fővárosban neoliberaisokat juttattak hatalomra, akik immár városállamnak képzelik magukat, s önálló képviselőket nyitnak Brüsszelben, jogot reklámlálnak pénzösszegek külön lehívására. Félő, az EU meg is fogja adni részükre. Budapest, Pozsony, Prága és Varsó balliberális főpolgármesterei megállapodást írtak alá, hogy közösen fognak fellépni uniós ügyekben, azaz elkülönülnek országaiktól. Mintha ez nem izgatná a V4-ek kormányait. Pedig „*helyzet van*”, ha a főváros feltételeket akar szabni a kormánynak, az országnak.

Leszögezhető, hogy egyetemlegesen lekommunistáznai a múlt politikusait, vagy a jelenlegiek némelyikét, ugyanolyan tévedés, mintha kollektíven imperialista ügynököknek neveznék a jelen politikusait, kormánypártiakat és ellenzékieket egyaránt. Mégis azt halljuk, hogy „*Jönnek vissza a kommunisták!*” De nem látjuk őket, mert ugyan a nemzetidegenek, a filoszemiták tényleg jönnek vissza csapatostul, főleg a fővárosban, de miért nevezik őket kommunistáknak? Karácsonnyal azok jöttek vissza, akik a tőkés közelmúlt emberei, ellenzékiek, de nem kommunisták, ám jelenünket, jövőnket el akarják törölni. A magyarellenesség, a gátlástalanság és a hazugság (Egy nevesnek tartott történészről szerint ebből is van már „*hagyományos és modern*”) nem ritka vendég náluk, hanem bennük lakozik. A magyar- és természetellenes jelenségek elburjánzása láttán a tudatos közösségi embereknek eszükbe nem jut, hogy kommunistáknak nevezzék valamelyiküket is. Arra sem csodálkoznak rá, milyen **kitartóan harcolnak a magyar nép és Magyarország ellen az EU-ban, itthon, de még az elszakított magyar kisebbségek ellen is**. S mert a természetes történelempolitikai tudattal elemzik a világot, tudják az okát is: azok nem tekintik saját népüknek a magyart, vagy nem a magyar a saját népük, Magyarországot csak lakóhelyüknek tartják. Azaz nemzetidegen ellenzék, de nem kommunisták. Lehet, hogy érdekből némelyikük tagja volt kommunista pártnak, de ha a jelenlegi helyzetben a volt, vagy vélt kommunista mivoltukat vetik a szemükre, **nem azzal vádolják őket, amit ma művelnek, hanem ettől elvonatkoztatva valami olyannal, ami a múlt**, s ezért leperog róluk, de a közvéleményünkről is.

Egyszóval a kommunistázók az ellenzék politikai lényegéről terelik el a figyelmet, félrevezetve önmagukat és másokat. Az EU-ban, itthon és bárhol, ahol erre lehetőség adódik, a hazát áruló, s legtöbbször nemzetidegen, vagy hozzájuk csatlakozó ellenzékiek sem kommunistaként hazáárulók, de nem is magyarként, hanem indíttatásuknál, beállítottságuknál, vagy származásuknál fogva, ezért szavaznak Magyarország ellen. Az önkormányzati választásokon sem kommunista alapon fogtak össze. Le-

kommunistázásuk számukra oltalom, majdhogynem dicséret. **Nem is tiltakoztak ellene egyetlen szóval sem.** Itt az ideje, hogy ez feltűnjön végre a kommunistázóknak, hiszen ellenfeleik örülnek, hogy nem azt hirdetik róluk, amit ma tesznek és képviselnek. De az emberek elkönnyvelték: mélyre süllyedtek a hazaárulásban (elhűlve látják, már megkülönböztetnek nettó és bruttó hazaárulást is), hogy a kommunista minősítés megtisztelő számukra.

A kormánypártoknak, kormányzerveknek a rájuk erőszakolt hangulatban sem kellene az általuk „kommunistáknak” kinevezettek elleni harcra vesztegetni erejüket. A nagyon is valós **nevesítendő és minősítendő** neoliberais, álbaloldali hazaáruló ellenzék ellen kell hadakozniuk, amely nemzetközi támogatással (az sem kommunista, hanem mássági, vagy kisebbségi) erősödőben van. Attól, hogy nem nevéen nevezik őket, csak erősödnek, a kormányzervek pedig gyengülnek politikailag, szellemileg, helyzetileg, miközben mindezzel a közvéleményt sem a helyes irányba hangolják.

A hazaárulásról beszélve, emlékezzünk a Jobbikra, amely magyar nemzeti pártnak tüntette fel magát. Csurka István 2009-ben figyelmeztetett: aki a Jobbikra akar szavazni, tudjon róla, ezzel az MSZP-t és az SZDSZ-t támogatja, ugyanis a Jobbik e két párt fantomszervezete. S valóban, nemzetinek hirdette magát, az SZDSZ-hez hasonlóan nemzetárulónak lett. Ma már az elnöke is zsidó. Írjuk úgy azonban a történelmet, ahogy történt. Annak idején (csak taktikából, hiszen nem győznek mentegődni miatta) nem a zsidókat akarta listázni, ahogy nemtörődöm politikusok, politológusok, újságírók szorgosan ismételtetik, hanem *a kettős állampolgárságú országgyűlési képviselőket*, mert nemzetbiztonsági kockázatnak nevezte őket. Az eset így tényszerű, **s ez Jobbiktól, minden mástól függetlenül egyre sürgetőbb és még szélesebb körre kiterjesztendő nemzetbiztonsági feladat ma is, de félő, hogy az illetékesek ezt is a nemzeti tragédiához vezető végletekig hanyagolni fogják.** Pedig aki az Országgyűlésben, a legfelsőbb politikai, jogi, kulturális, közigazgatási szervezetekben, valamint a nemzetközi szervezetekben külföldi érdekeket képvisel, szembeszáll az országgal, a kormány törekvéseivel és más országokat ellenük hangol, az a törvény szerint hazaáruló akkor is, ha képmutatónak világgá kiabálja, hogy „*Ne legyen hazaárulás!*” Kívánságával még egyet is érthetünk, de feltétellel: **Ne legyen hazaárulás, és akkor nem lesz hazaárulás!**

Zéró tolerancia a filozemitizmus ellen

Célpontjai vagyunk, ezért lássunk át a zsidó-filozemita stratégián. Szembesítsük élharcosaikat az 1882-től 1919-en, 1945-48-on, 1956-on 1990-en át a mai napig elkövetett közismert és kellően dokumentált magyarellenes tetteikkel. Ne engedjük, hogy másképpen láttassák velünk a történelmet, mint ahogy megtörtént. 1919-ben 36 kormánybiztos közül 28, zsidó volt, akik a magyar nemzettől elkülönülő érdekeik szerint politizáltak. Az 1945-56 közötti időszakot az jellemezte, amit Gyilas naplójából tudunk. Sztálinnál kifogásolta, hogy a magyaroknál többpárti demokrácia

van, nem a szocializmus felé haladnak, mire Sztálin megnyugtatta, hogy hazaküldi a magyar zsidókat Rákosi vezetésével, ők majd rendet tesznek. Így került hatalomra a zsidó hatosfogat: Rákosi (Rosenfeld) Mátyás, Gerő (Singer) Ernő, Farkas Mihály (Löwy Hermann), Révai (Lederer) József, Vas (Weinberger) Zoltán és Péter Gábor (Eisenberger Benjámín). A magyar politikusokat ellehetetlenítették; a munkás-paraszt fiatalok lelkes ígéretes „fényes szellők” népi kollégista mozgalmát (NÉKOSZ), amely nemzeti szint vitt a kialakuló társadalmi rendszerbe, kerékbe törték; az AVH zsidó vezetői gyilkos bosszúálló terrort intézményesítettek. „Rendteremtésük” egy idő után a szovjeteknek is sok volt: 1953-ban Moszkvába hívták Rákosit, és Berija megfedte, hogy ne akarjon „zsidó király” lenni Magyarországon. Nem volt foganatja, jött, aminek jönnie kellett.

Az 1956-ról szóló egyik tanulmányban olvasható, hogy *„szinte teljesen mentes volt”* az antiszemitizmustól. A hasonló lakonikus, de történeti háttérrel nélküli fogalmazások is lényeges körülményt kerdőznek el. Merthogy a nemzeti felkelést alapvetően a Rákosi-féle zsidó túlhatalom súlyos hibái, embertelen eljárásai, az AVH véres büntetetei váltották ki. Minősíthetik a fegyveres eseményeket és a szereplőket forradalminak, ellenforradalminak, de azt meg kell állapítani, mert atörténelemírásban a mai napig elsikkadt, hogy **nemzetidegeneknek magyarok ellen az előző évtizedben elkövetett hibái és bűnei miatt 1956-ban is minden oldalon magyar vér folyt!** Ám a sunyító elkövetők, ahelyett, hogy szembenéznének tetteikkel, azok takargatásának céljából folyamatosan minket szólítgatnak fel, hogy nézzünk szembe a múltunkkal. Kiáltó, hogy a tények efféle takargatása nemcsak a múlt eltörlése, hanem egyben nem létezett múlt teremtése. Ugyanis, ha jogosan elítéljük azokat, akiknek vér tapadt a kezeihez, akkor nemcsak az 1956-os felkelőket kivégeztető kommunistákat, hanem előzőleg a kommunistákat, vagy azoknak tartottakat lincselő és gyilkoló személyeket is el kell ítélni. Nem a megszállókkal szembeszálló pesti srácokról van szó, hanem azokról, akik önbíráskodtak, s akár bűnösök, akár ártatlanok vére tapadt a kezükhöz. Éppen a Pesti Srácok portálon olvashattuk a napokban egy kiváló elemzésben: *„A mai napig nincs pártok felett álló egyetértés abban, hogy kik voltak a bűnösök és kik az áldozatok. Nem létezik továbbá olyan nemzeti minimum sem, miszerint nem árulom el a hazámat bizonyos politikai előnyökért sem Brüsszelben, sem valamely más országban. Mondhatni, két Magyarország létezik, amelyek között jelenleg nincs átjárás, és ha ez így marad, akkor béke helyett csak egyre élesebb konfliktusokra számíthatunk.”* Ennek vagyunk a szemtanúi.

Mindennek ellenére tényleg nem antiszemitizmus jellemezte 1956-ot. Elindítóinak jó része a „fényes szelek” nemzedékéhez tartozott, s azt akarták folytatni, amit a rákosista hatosfogat beléjük fojtott. A nemzetidegenek azonban telekiabálták a világ fülét, hogy ölik a zsidókat Budapesten, be kell avatkozni; az amerikaiak ezért adtak szabad kezet a szovjeteknek. Nemzetidegen érdekek tehát alapvető okként van helye 1956 elemzésében is, hiszen a döntő pillanatban a szovjet beavatkozást elősegítő hangsúlyos tényezővé lépett elő. 1956-nak az MSZMP által meg-

jelölt négy oka mindegyike mögött is ott állt a nemzetidegen vezetés elleni lázadás, amit ez a párt sem merészkedett nevére nevezni, kimondani, hogy a nemzetidegen politikát alapvetően zsidó politikusok folytatták. Megalkuvása lehetővé tette kulcspozícióik átmentését, a Szirmai-Aczél vonal megerősödését. S mert nemzetellenes nyomulásuk évszázadra visszamenőleg e képlet szerint zajolhatott, háttérhatalommá váltak, államot képeznek az államban. Tanulságként **a mának** ki kell mondani, és elfogadtatni **minden félel**, hogy a nemzetidegen nyomulás, ha **közösen** nem teszünk ellene, ismét tragikus eseményekhez vezet.

Úgy kell hát írunk a ma történelmét is, ahogy történik. A mai politikai életünk hivatalosan egyetlen témát tekint érinthetetlennek: a kormány kizárólag az antiszemitizmus ellen hirdet zéró toleranciát, sőt törvényileg tiltja és bünteti, de még kérdést is csinál belőle, hogy ezt nemzetközileg is a lehető legtöbbször hangsúlyosan és dicsekvően kinyilvánítsa. **Nyomatékosan le kell szögezni: a kormány nehéz feltételek mellett méltányolandó, támogatandó nemzeti politikát folytat. Ez olyan érdem, amit minden bíráló mellett is az első helyre kell tennünk.** A külpolitikában meghirdetett, következetesen megvalósított pro-Izrael és a belpolitikában tekintélyelvűen folytatott filoszemita politika azonban a magyarokat jogaikban korlátozza, ellenszenvet szül, a közéletben és nemzetközileg kezelhetetlen helyzeteket teremt, visszaüt a kormányra. A leglényegesebb szempontok nagy többségében helyes külpolitikánk rögvest megbicsaklik, ha izraeli-zsidó kérdés kerül napirendjére. Nemrég illetékestől hallottuk, hogy az USA sokadik „legújabb” közel-keleti béketerve „*egybevá*g a magyar álláspont három alapvetésével.” Bántó szándék nélkül mondvá, indoklásából azonban az derül ki, hogy a három alapvetés a következő kettő: „*tisztességes, kiegyensúlyozott megközelítést kell alkalmazni Izraellel szemben*”. – A világ előtt közismert tény, hogy Izrael a létezése óta egyetlen állammal szemben sem tisztességes, **beleértve az őt fenntartó USA-t.** Mégis akad, aki azt hiszi, hogy az Izrael által irányított EMIH, avagy a Mazsihisz, a TEV zsidó gárda és a sokasodó zsidó szervezetek a magyar nemzeti öntudat fejlesztésére, törekednek, holott ezt nemcsak nem mondták sohasem, hanem a nyilvánvalónál is nyilvánvalóbb, hogy ellenkező a céljuk. Megállás nélkül leantiszemítázzák az őket segítő kormánysszerveket is, követelik, hogy kérjenek folyamatosan bocsánatot és vég nélkül fizessenek különféle jogosulatlan kártérítést. **Miközben méltóságaink hivatalos megnyilatkozásaikban kitartóan a nemzet részének nyilvánítják őket, ők naponta éppen abból csinálnak kérdést, hogy nem részei a nemzetnek.** Bár mi sem természetesebb, mint hogy másnak tartják magukat, szent könyveik parancsolóan utasítják őket, ne csak másnak, hanem kiválasztottnak, előjogokra elrendelteknek tekintsék magukat, akiket a gójoknak ki kell szolgálniuk. Sőt egyedül ők emberek, a gójok, azaz minden más faj csak szolgák, vagy állatok, akiket be lehet csapni, sőt meg is ölhetők. *A Király tanítása – A zsidók és a népek közti főbenjáró bűnök törvényei* címen Izraelben most jelent meg két rabbi egyből Nobel-díjra méltónak minősített könyve, amelyben **sokadszorra útmutatást ad, hogy mikor, miért lehet, sőt kötelesség megölni a gójokat, beleértve a csecsemőket is.** Kifejezetten ösztönzi

erre a zsidókat! Figyeljünk csak, a muszlimoknak hasonló vallási előírásaik vannak, s Nyugat-Európában máris láthatjuk, hogy be is tartják.

Stratégiai céljával összhangban a betelepedett zsidóság nem tekinti magát se nemzetnek, se népnek, se vallásnak, vagy kisebbségnek, sőt zokon veszi még azt is, ha a szent könyveik által zsidónak nevezettek mi is zsidónak hívjuk. **Akár megkülönböztetjük őket másoktól, vagy magunktól, akár nem, az ő szemükben mindenképpen rasszisták voltunk, vagyunk és maradunk, mert honfoglalási stratégiájuk így követeli meg.** Ez a kezelhetetlenségük egyik oka. Így alakult ki a fura helyzet, hogy magyar honban büntetlenül lehetsz németellenes, oroszellenes, USA-ellenes, Fidesz-ellenes, akár magyarellenés is, **egyesegegyedül Izrael-ellenes és zsidóellenes nem lehetsz, akármit is tesznek ők ellened.** Tagadhatod az Istent is, de a holokausztot nem! Honnan ered, mi a célja a nemzetünk jövőjét megkérdőjelező idegenimádó pozitív megkülönböztetésnek? Soha nem volt, ma sincs rá **hivatalos indokolt** magyarázat. Nem is lehet, mert az egyébként is kulcspozíciókat elfoglaló és jobb módú zsidóságnak hihetetlen helyzeti előnyét is felülbiztosítja, és erre nem létezik elfogadható magyarázat. Csurka István rámutatott az elmentmondásos helyzetre: *„Elfogadhatjuk-e azt, amit elitünk, az Aczél-korszakból örökölt elitünk állít, hogy megmaradásunkkal törődünk irreddentizmus, nacionalizmus, sovinizmus és antiszemitizmus, maradiság? Ha nem fogadhatjuk el, mégis miért fogadjuk el?”* A kormány helyes lépéseit látva, fáj kimondani, de mindez az a magyarellenésnek minősíthető eljárás, amely a szocializmusban is érvényesült, akkor inkább hallgatólagosan, most pedig meghirdetve. **Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy az Orbán-kormány büszkén mondja nemzetinek magát és lényeges kérdésekben valóban védelmezi nemzeti érdekeinket.** A harcosnak minősíthető filozemita vonala azonban kontrázza ezt. Mi a kérdés nyitja? Merthogy a jelenség nem rendszerspecifikus, nem sajátja sem a szocializmusnak, sem a kapitalizmusnak, mégis mindkettőt uralja. A zsidó szervezetek önmaguk beszélnek nyíltan, dicsekvően a reneszánszokról, nekünk pedig tiltják, hogy szóljunk nyomulásukról? Nehogy a magyarság megtudja, mi történik vele, s kik írják a jövőjét? Van valami mindenén átívelő háttérhatalmi magyarellenés alku, amit társadalmi rendszerektől, kormányoktól függetlenül a zsidó szervezetek és a filozemiták mindig, minden áron érvényesítenek.

A szocializmusban a szellemi életet csonkító szilenciumok, fegyelmi, közéleti meghurcolások, kizárások sem a társadalmi rendszer sajátosságai voltak, hanem a szabad kezett kapott Aczél György és nemzetidegen gárdájának rasszista akciói. Ma más társadalmi rendszernek korlátlan szabadosságával visszaélő utódaik, ugyanezt a vonalat követik: gúnyolni, lenézni, ellehetetleníteni, tiltani, irtani próbálnak mindent, ami természetes és nemzeti. S a kormánysszervek, a demokráciát félreértelmezve, nemcsak engedik mindezt, hanem istápolják, pénzelik. Tipikus példáinak sokaságát sorolja fel Szakács Árpád *„Kinek a kulturális diktatúrája?”* című tanulmánya. Rámutat, változatlanul folyik a neoliberális, kormány-, sőt nemzetellenes propagandát folytató lapok, folyóiratok, értelmetlen művészi alkotások bőkezű pénzelése, akár csak a szocializmusban. A nemzeti

irányultságú kiadványokat pedig lelkiismeretlenül hagyják kínlódni, haldokolni, megszűnni. Bőven hangzott el figyelmeztetés mások részéről is, akik kifogásolják, hogy a harckész, vagy harcoló sajátjaikat elhanyagolják, sőt leintik. Döbbenetes, de semmi jele annak, hogy a rendszerváltás óta egyáltalán lenne ebben változás. Így az aktív ellenzék, valamint a passzív kormányerők (akarják, nem akarják) **együtt** segítik elő a szellemi népirítást, az ország elmagyartalanítását, párhuzamos elzsidósítását és kiürítését. Pedig a nyilvánvalóbbnál is nyilvánvalóbb, rég tenni kellett volna valamit, s ezt az illetékesek is tudják. A kultúra, tömegtájékoztatás, tudományok, oktatás (tudati nevelés) jó része az ellenzék kezében van, amely, alapvetően nemzetidegen, s egyre inkább kinyilvánítja, hogy nemzetellenes is. Tanúsítja ezt, hogy a magyar múltat eltörölni akaró nemzetidegen törekvéseket figyelhetünk meg a rég esedékes korszerű Nemzeti Alaptantervvel szemben. A Történelemtanárok Egyletének Miklós László nevű zászlóvivője követeli, hogy bízzuk az iskolásokra annak eldöntését, ki volt hős és ki áruló a történelemben, holott ezt nem rábízni kell a tanulókra, hanem megtanítani nekik. A téveszméit elutasító nagyszámú szakképzett bíráló is elköveti azt a politikai pontatlanságot, hogy neobolseviknek minősíti, pedig ő sem az, hiszen Izraelben kapott továbbképzést, ahol pedig közismerten nem így tanítják a saját történelmüket. Nevükön kell nevezni az efféle „történelemtanárokat”. A határokat itt is meg kell védenünk; a szólásszabadságot ne korlátozzuk, de tiszta lelkiismerettel emeljünk kerítést a nemzetellenes, nemzetrontó kísérletek előtt is. Wass Albert írja, hogy az USA-ban egy zsidó újságíró így fenyegette meg: *„Ha nem fogadja el a javaslatunkat, egyetlen könyve se jelenik meg Amerikában! Mert akár hiszi, akár nem: itt vannak a kezünkben a kiadóvállalatok, a sajtó, a televízió! Amerika azt lát, amit mi akarunk, hogy lásson, azt hall, amit mi akarunk, hogy halljon, és azt olvas, amit mi akarunk, hogy olvasson!”* Jelenlegi helyzetünk ijesztően hasonlít erre. Illetékesünk emlegetik a kultúrharcot, a nemzetidegenek pedig vívják. **Nem kérdésként merül fel, hogy mindez véletlen-e, merthogy a melléfogás oly nyilvánvaló, s olyan horderejű, hogy nem lehet véletlen.** Ez is a történelem eltörlése. És ezért sem kommunisták hibáztathatók.

A választási félsiker-félkudar is arra szólít, a kormányzással megbízottjaink ne a múlton élezzék a nyelvüket, hanem a szemük előtt és a hátuk mögött zajló eseményeket rakják össze, s minden tettük a **magyar** nemzeti érdekeket szolgálja. De mert nem ezt tették, Budapest 2019 Karácsonyára Karácsonnyal tényleg a közszájon forgó „Judapestté” vált. Ki sem kell mondani, a hosszú ideje folyó filozemita politika eredményeként *a hanukázó menóra győzelemittasan néz le a keresztre és nemcsak a Nyugati téren, hanem immár a budai Várból is.* E történelmi üzenet – hadüzenet.

Ennyi történelmi tapasztalat birtokában nincs és nem is lehet bizalom a nemzetidegen erők iránt. Nem felejtendő és nem szabad antiszemitizmusnak tekinteni annak leszögezését, hogy a zsidóság hatalomhoz jutott képviselői folyamatosan súlyos hibákat, véres tetteket követtek el a magyarság ellen. Soha nem kértek érte még bocsánatot sem. Napjaink eseményeit követve, ki merné állítani, hogy eltorzító törekvéseik

jelenleg, hol kifinomultabb, hol durvább formában nem érvényesülnek? Ezzel kell szembenéznünk. A történelempolitikai szemlélet ellenzi a törvényesített zéró tolerancia szellemi terrorizmusát, mert a tüneteket kezeli, nem az okokat. A nemzeti konzultáció nélkül, feltehetőleg idegen követelésre bevezetett rendelkezések nem arra ösztönzik a magyarokat, hogy nemzetünk sorsáról gondolkodjanak, segítsék elő a történelempolitikailag helyes döntéseket, hanem hogy engedelmesen fogadják el nemzetidegenek felsőbbbségét és elsőbbségét, vigyázzanak rá, nehogy másokat kényelmetlen helyzetbe hozzanak. Nemcsak a hazáját, nemzetét féltő, hanem tartózkodó, konszenzust igénylő, békéltető, de még politikailag korrekt sem lehetsz, csak türelmes. Nyugat-Európa szemünk előtt zajló önfeladását, behódolását várják el tőlünk, csak nem a muszlimoknak, hanem a zsidóknak. Tehát **nem az egyébként is mondvaccsinált antiszemizmus, hanem a nyomuló valós filoszemitizmus ellen parancsoló türelmetlenségnek lennünk.** Már csak azért is, mert kártékony a védelmezettjei számára is, lévén, hogy megerősíti őket a téveszmékben. Nem egyedül a zsidók a bűnbakok; ha nem lenne filoszemitizmus, erőtlenné lenne a honfoglaló zsidó nyomulás. A ránk erőszakolt zéró tolerancia miatt valakiket úgy kell eltűrnünk, legyenek akárkik, tegyenek akármit ellenünk, hogy nem is szólhatunk ellenük. Szentek, érinthetetlenek, megnevezhetetlenek akkor is, ha uralomra, hazánk csendes elfoglalására törnek. **Eltérő értelmezést a rendelkezéseket hozók sem adtak, sőt ezt az értelmezést erősítették meg törvényileg is.** Összetákolt, nemzetközinek feltüntetett „*antiszemizmus definíció*” törvényesítésével is gondoskodtak érvényesítéséről a tömegtájékoztatás, oktatás, művészet, igazságszolgáltatás, honvédelem stratégiai területein. **Holott a szembenállás mindezzel nemhogy büntetendő, hanem hazafias kötelesség. Mindenkié, de mindenekelőtt a kormányé!**

Történelmi tapasztalataink vezéreljenek bennünket

A fentiek ijesztően figyelmeztetnek, ma is megkerülhetetlen nemzeti feladatunk **megmaradásunk mindentől és mindenkitől független biztosítása.** Ha nem védjük meg a múltunkat, s nem úgy írjuk szavakkal, betűkkel, tettekkel történelmünket, ahogy az érdekeinek megkövetelik, már a jelenben senkik leszünk, jövőnk pedig nem is lesz. Szövetségi rendszerünk ahelyett, hogy védelmezne, támad bennünket, az ellenzék ellenségévé nyilvánította magát, és hagyta a fejünkre nőni egy nemzetidegen ötödik hadoszlopot. A nemzeti érzelmű magyarok **a kormányt féltve** ellenzik a filoszemita részrehajlását, mert beláthatatlan kockázatokat vállal: nem érti, vagy nem érdekli, de a saját sírásóit babusgatja. Nem egyszerű eldönteniük, melyik eset forog fent, de tudják, mindegyiknek ugyanaz a következménye: **életünk és a történelmünk mások kezében lesz, s hatalmuk ma már akkora, hogy egykettőre pontot tehetnek mindkettő után.** A magyar megmaradás függ tehát attól, megértjük-e végre, nem szolgálhatnak rá a kormány bizalmára, pozitív megkülönböztetésére

azok, akik, vagy akik elődei a mai napig **büntetlen** magyarellenes bűnök sorozatát követték el, s ezért nem bírják, nem bírhatják a magyar nemzet bizalmát. E veszély tudatában, a kormányt és helyes intézkedéseit támogatva, őrizzük meg nemzeti érzelmeinket, létfenntartó ösztöneinket, szellemi képességeinket. A kormány lépéseiből kiérződik az akarat, hogy ne a történelem nyomában botorkáljunk, hanem **megélt történelmi tapasztalataink vezéreljenek bennünket. Ennek szellemében a jelen írás sem a kommunistázók, kommunisták, vagy antikommunisták ellen, avagy védelmében íródott, nem vezérli sem a megbékélés, sem a bosszú szándéka, hanem a közös megoldást keresi, sürgeti.** Ezért szorítkozik a kommunistázó kijelentések ismertetésére, kerülve szerzőik névszerinti megnevezését, kivéve, ha a névtelenség zavaró lenne, vagy az érintettek kérdést csináltak belőle, hogy álláspontjukat a nyilvánosság előtt hangsúlyozzák.

Ha a kommunistázással és a nemzetellenes ellenzék lagymatag kezelésével továbbra is hagyjuk elterelni a figyelmünket a sorsunkról, az eluralkodó szemita-filoszemita vonulat nyomulása már a közeljövőben végzetes következményekkel járhat a kormányra nézve, s ezzel számunkra. Tekintsük feladatunknak, hogy együtt, de történelempolitikai tudatossággal kezeljük jelenünk, jövőnk mindazon kérdéseit, amelyek valamennyiünket mindennapjainkban, létünkben érintenek. Ez ne jelentsen megbékélést a visszahúzó jelenségekkel, se megnyugtatót. Felhívás legyen a valóság és az igazság kimondására, hirdetésére és védelmére, a történelmi feladatok magyar érdekek szerinti kikényszerítésére, elvégzésére. Kiáltvány, hogy nemzetünk ne feledje a múltját, értse az idők szavát és ön maga alakítsa a jövőjét. Kemény következetes, megingathatatlan átfogó munkával nemzeti szinten kell tudatosítani, hogy a kormány jelszavai között is szereplő **magyar Magyarország helyreállítása, újjáépítése megmaradásunk kulcskérdése.** Tragikus történelmi tévedés hallgatni, hallgatásra kényszeríteni, korlátozni a megvalósítására irányuló társadalmi törekvéseket. Annak történelempolitikai, emlékezetpolitikai, tapasztalati tudatában kell eljárunk, hogy **a kérdés nem önmagunk miatt vált baljós sorskérdéssé, hanem a nemzetidegen nyomulás több évszázados, senki előtt titkot nem képező, vészjóslóan felerősödött gátlátalan mesterkedései nyomán. Nem feledhető tanulság, hogy a vele szembe forduló népi-nemzeti irányzatnak mindvégig igaza volt, de igaza tudatában is hol nagyvonalúan, hol kishitűen hagyta magát elnyomni, mert e kérdésben a kormányaink nem álltak a helyzet magaslatán. Következésképpen kormányunknak azokat kell képviselnie, akiknek történelempolitikailag ma is igazuk van, akik nem eleve mások ellenében, de nemzetünk felségjoga alapján rendíthetetlenül a magyar Magyarországért szállnak síkra.**

*A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.